

IX. Český jazyk – sloh

(středa 18. 11. 2020)

1) Blížíme se ke slohové práci, ještě nám zbývá připomenout si pohádku. Zopakujte si, co je pohádka, co je pro ni typické – kdy, kde se odehrává, jaké postavy tam vystupují, jaké děje se tam odehrávají, že tam je obvyklý souboj dobra a zla, nezapomeňte na magická čísla a ustálené fráze.

2) Dnes dostanete hezký úkol. Zadám část pohádky, která nebude dokončená. Vaším úkolem bude vymyslet, jak ta pohádka pokračuje. Budu se těšit na vaše **originální kusy**. Záleží na vás, jak to bude dlouhé, hlavně aby to bylo smysluplné. Myslím, že tak jedna stránka by to být měla.

Své práce mi pošlete obvyklou cestou (nejraději bych, kdyby to byl textový dokument, další možnost je fotka ze sešitu – nelze moc opravovat, nebo sešit do boxu za školou) doneděle 22. 11. Děkuji a těším se na ně!

O ježibabě a jejím koštěti

Tak vám žila jednou jedna ježibaba a ta ježibaba byla ošklivá, zlá, rozčuchaná a měla špinavý krk. Žila úplně sama v polorozpadlé chatrči v hluboké roklí až daleko za vesnicí a byla tak protivná a nesnášenlivá, že od ní utekl i její černý kocour Ubliž. A ježibaba bez kocoura – to snad ani není žádná pořádná ježibaba.

Měla u sebe jenom koště a na tom koštěti lítala. Děti z vesnice ji občas vidaly, jak letí na koštěti pod mraky, a honem se utíkaly domů schovat, aby jim něco neprovedla – věřte ježibabám!

Přitom nikdo nevěděl, jak se ježibaba jmenovala, jenom ona sama znala své jméno. Nazývala se Arturie, ale říkala si Arturka.

Arturie neměla nikoho na celém světě ráda, ani toho nejmenšího živáčka, a to je moc špatné. Každý musí mít někoho rád – i ježibaba. Třeba černého kocoura Ubliže. Nebo alespoň to koště.

Jenomže Arturie se vadila i s koštětem:

„Jak to zase letíš? Vždyť škobrtám botama o vrcholky jedlí. Let' výš, nebo ti nařežu, až z tebe budou třísky lítat!“

Nebo jindy:

„Proč se vznášíš tak vysoko? Chceš, abych spadla? Mám hlavu v oblacích a nevidím na metr před sebe. A neklíbej se mnou, mám z tebe mořskou nemoc! Že ti vyškubu ty tvoje slámové fousy!“

Je nábíledni, že ani to létající koště nebylo u Arturie, která si říkala Arturka, příliš spokojeno. Naschvál poletovalo nahoru a dolů a do stran a klikatě jako babočka admirál, že měla ježibaba žaludek až v krku a kvičela strachy jak sele před porážkou. Pokaždé po takovém krkolomném letu musela vyzunknout hrnek čaje z lopuchového listí, sušeného koniklece a ořechových skořápek, aby si spravila chuť.

„Takhle to dál nejde,“ rozhněvala se nakonec ježibaba. „Buďto budeš sekat dobrotu, nebo tě vlastnoručně rozsekám na tříštičky a spálím v peci.“

Koště neříkalo nic, protože košťata bývají obvykle málomluvná, rozhodlo se však, že od Arturie taky uteče – jako Ubliž.

A uteklo. Uteklo ke Světlušce Vomáčkové, k té, co bydlela v úpravném a čistém domku hned na kraji vesnice. Světluška koště našla na zápraží hned ráno raničko, když pospíchala do školy, a uklidila ho do kůlny. Netušila ovšem, že není koště jako koště a že má v ruce koště kouzelné, které umí lítat, i když trochu cikcak.

Jak ježibaba zjistila, že jí uprchlo i koště, příšerně se rozzuřila. A láteřila:

„Odkdy chodí ježibaby pěšky? Já že bych na stará kolena měla namáhat svoje staré nohy? Však já se pomstím, strašlivě se pomstím, jen co zjistím, u koho se koště ukrylo.“

Rozhodla se, že si prozatím koupí ve vsi nové koště a že ho naučí vzorně létat, rozhodně líp, než si poletovalo to staré. Do vesnice se ovšem nemohla vydat ve své ježibabí podobě, tak

vypila odporný lektvar z myších ocásků a netopýřích křidel a stala se na hodinu roztomilou šedivou babičkou.

Koupila si v obchodě to nejztepilejší koště a hned začala s výcvikem. Napřed nad koštětem čarovala, mumlala roztodivná zaříkávadla jako Abraka dabra enten týny, obroku k dobru pro pelerýny a podobně a pak na koště plna očekávání nasedla. Ale nové koště sice možná dobře mete, nemusí však taky dobře létat. Koště vylétlo jako raketa a zapadlo do blízkého rybníka. I s ježibabou. Arturie se pěkně vyráchala a byla vzteklá jako pět čertů, protože se nerada koupala.

Musela znovu vyžunknout ten nechutný lektvar z myších ocásků a netopýřích křidel, nanovo se na jednu hodinu změnila ve vlídnou stařenku a zamířila do vsi.

„Dejte mi deset košťat!“ velela obchodníkovi.

„Kolik?“ vyjevil se obchodník. „Deset košťat?“

„Ovšem,“ odsekla Arturie, „musím si je vyzkoušet, jestli budou dělat dobrotu.“

„Ale moje košťata zametají jedno líp než druhé,“ rozplýval se kupec. „Nenechají na pokoji ani smítečko.“ A dodal: „Mám na skladě už jenom tři, byla po nich letos velká poptávka.“

Co ježibabě zbývalo? Koupila tedy aspoň ta tři košťata.

První koště vzlétlo prudce vzhůru, vyhodilo jako jankovitý kůň a ježibaba se zřítila na zem. Rozplácla se jak dlouhá, tak široká, div z toho pádu neměla otřes mozku.

Druhé koště ji vyneslo jenom drobátko nad louku, tak asi pět centimetrů, ne víc. Ani sliby, ani hrozbami ho Arturie ne-

dokázala přinutit, aby stoupalo přece jen o kousek výš. Jenom si kroužilo a kroužilo těsně nad trávníkem, až z toho ježibaba dostala kolotočovou nemoc.

Třetí koště sice zpočátku letělo docela spořádaně, ale pak nabralo rychlost a srazilo se s kmenem mohutného dubu. Byl to pořádný karambol a ježibaba si z té srážky odnesla pěknou bouli na čele.

Uvědomila si, že s novými košťaty nic nepořídí, i kdyby si jich koupila třeba dvacet. Proto si řekla, že se do třetice vypraví do vesnice – tentokrát na výzvědy.

Ježibabí štěstí jí přálo. Hned před prvním domkem spatřila Světlušku Vomáčkovou, jak zametá jejím koštětem dvůr.

Zlomyslně se ušklíbala a...

● Jestlípak víte, co provedla?

